

манастир Подмаине - храм Усијења Пресвете Богородице
са блајословом иџумана јеромонаха Рафаила

СЕДМА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - СВЕТИХ ОТАЦА
СВЕТИ ОЦИ ПРВОГ ВАСЕЉЕНСКОГ САБОРА
свешћ.муч. Теодит Анкирски

Јн. 17:1-13, зч. 56; Дай. 20:16-18; 28-36, зч. 44

свешћ и праведни Алексеј Мечев

БЕСЕДА НА НЕДЕЉУ ОТАЦА I ВАСЕЉЕНСКОГ САБОРА

У име Оца и Сина и Светога
Духа!

У ову недељу, браћо и сестре, света Православна Црква, спомињући свете Оце I Васељенског Сабора, који су утврдили правилно учење о божанству Сина Божијег, о Једносушности Сина са Богом Оцем, насупротив јеретику Арију, установила је да се данас чита Јеванђеље у коме је садржана првосвештеничка молитва Исуса Христа Богу Оцу, пред својим страдањима. Овом молитвом Исус Христос је уверио о свом божанском посланству, говорећи да су његове речи и заповести, (уствари) речи и заповести Његовог небеског Оца, од кога је изишао, Који Га је послао и коме треба да се врати након земаљског живота. Уједно са овом молитвом Исус Христос је прослављао, благодарио и молио Свога Небеског Оца, да би нас научио; као прво да и ми, пуни страхопоштовања, треба да у молитви прослављамо Свевишњег, видећи велика и чудна дела, која је учинио Својом свемоћношћу; као друго да и ми, пуни љубави и

уважавања, треба да у молитви благодаримо Свеблагоме за та добра, која излива на свакога од нас; и као треће, да и ми, пуни вере и наде, у својој молитви треба да молимо Премудрога и Свемило срдног, да нас он Својом божанском благодаћу укрепи, просвети и сачува. „Ја те прославих на земљи; дјело сврших које си ми дао да извршим.“ (Јн. 17: 4), говорио је у Својој молитви Исус Христос. Сав Његов живот на земљи, од Вишњега до Голготе, била је посвећена прослављању Оца Небеског. Све што је учинио, чему је учио и што је претрпео, све је савршавао са мишљу о Богу и у славу Божију.

Спаситељ је, браћо и сестре, наш образац, и следимо Га у свему! Сва наша дела и подухвате треба да чинимо са мишљу о Богу и у славу Божију. У свему што чинимо и предузимамо, мисао о Богу треба да буде главна у нашој души, изнад свих осталих мисли. Ова мисао треба да је као светлост, која озарује наш ум на познање и избор најбољег дела – силом која побуђује на дело сагласно дугу – извором наде и хра-

су ништа у поређењу са оним што сада осећам! Ништа су те године бола! Ти си знао и тада да је то све – ништа у поређењу са овим и добро си учинио што си ми то даровао, по Својој Промислу!“

И тада ћеш мислити: „Како сам уопште могао роптати када сам учествовао у остварењу Божијег Промисла? Зашто сам роптао? Зашто сам се гневио? Зашто сам се спорио са Богом? А сада тек видим шта ме је још тада чекало и какво блаженство сада осећам!“

Тако се и праведни Лазар наслађивао рајским блаженством, а богаташ се, у аду, сећао свега рђавога што је учинио на земљи, свих својих грехова и порока. Свако ће се, у вечном животу, сетити свега што је учинио током земаљског живота, јер када то не би било тако, онда би он имао право да пита Христа:

„Госпoде, а откуд ја овде? Шта сам то урадио, зашто сам овде у аду, далеко од Тебе? У чему је моја грешка?“

У вечном животу биће сачувана наша самосвест, сећаћемо се свега, свих догађаја земаљског живота, и онај који се није покајао тада ће знати и говорити: „Починио сам та и та зла, и нисам се за то покајао, нисам плакао због својих грехова, нисам клечао пред Голготом Господњом, да бих од Господа добио опроштај грехова, и био сам рђав човек, и зато се овде налазим“. И човек ће тада, у својој свести и својој сећању, имати јасне доказе: биће Му

потпуно јасно зашто је завршио у аду. У супротном, човек би могао да каже да је Бог зао и окрутан.

Зато у аду нико неће протестовати против Бога, нико неће грдити Бога. Овде, на земљи, многи се праве препаметни и критикују Бога, говорећи: „Бог час ради једно, час друго!“ Да ли си ти тај који Богу треба да саопштиш план за спасење света? Овде, у земаљском животу, ми се претварамо као да знамо све, а тамо, у вечном животу, све ћемо јасно схватати и знати.

„Био си у праву, Боже мој! Ја сам починила четири абортуса!“, рећи ће тамо, у аду, нека жена. „И ниједном, током читавог свог живота, нисам се због тога заплакала. Ето зашто се сада налазим у аду: зато што ми плач моје убијене деце, који сада чујем, не дозвољава да уђем у Рај“.

Свако ће се, у вечном животу, сећати свега рђавога што је учинио током свог земаљског живота, уколико те грехе није исповедио и уколико се није покајао за њих, уколико није од Господа добио опроштај, утеху и љубав. Уколико се, пак, све ово догодило, човек ће бити спасен и неће се сећати својих грехова. У супротном, човек ће се, у аду, јасно сећати свега што је чинио у овом животу и за шта се није покајао, и што није исповедио, да би (покајањем и исповешћу) било заборављено пред Богом и да би Божијим дејством ишчезло из његове душе (све лоше што је чинио).

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

брости, уколико смо принуђено да се боримо са препрекама, тешкоћама, опасностиа и страдањима. Тада ће нас ова мисао при свим нашим делима испунити благодарношћу Свезнајућем и Свеправедном Богу, љубављу према Његовом закону, надом на Његову помоћ и благослов.

Али не мојте мислити да се наша душа, осим ове мисли не треба занимати ничим другим, да не треба да се бави обавезним пословима и осталим стварима потребним за живот; не мислите да сте једино дужни да се молити и да потпуно запоставите све потребе овога живота. Не. Мисао о Богу треба да постане своствена вашем срцу и у свим вашим напорима и пословима да вас непрекидно подсећа о свезнајућем и свемогућем Богу. Она треба да обитава у вама као дух чувар, који вас ограђује од свакога зла и управља на пут врлине и дуга. Тако је поступао и Господ наш Исус Христос. Сва своја дела Он је чинио у славу Божију. Током читавог живота непрестано Га је руководила мисао о Богу, испуњење Чије воље је Њему била храна и пиће. Тако су поступали и свети људи.

Некада су старцу Лукију дошли монаси, такозвани евхаисти или молитвеници. (То су били припадници једне секте која је одбацивала све врлине, чак и силу светих Тајни, за наше спасење, и сву важност приписивала једино молитвама). „Шта вам је рукодеље?“, питао их је Лукије. „Ми се не бавимо никаквим ручним радом“, одговорили су, него се, по заповести апостола, непрекидно

молимо“. „А једете ли?“, упитао је опет старац. „Једемо“, одговорили су они. „Дакле, док ви једете, ко се моли за вас? А осим тога, спавате ли?“ „Па како је могуће не спавати?“, рекли су евхаисти. „дакле, док спавате, ко се моли за вас?“, опет је рекао старац. Гости нису могли да дају никакав одговор. Тада им је преподоби Лукије рекао: „Опростите ми на отворености, али ви сами себи противречите. А ја ћу вам, напротив доказати, да и док се бавим рукодељем, молим се непрестано. На пример плетем корпу од трске и говорим: Помилуј ме Боже, по великој милости Својој, и по обиљу милосрђа Свога, очисти безакоња моја... Није ли ово молитва?“ „Свакако да јесте, одговорили су монаси. „На тај начин, проведши у раду и молитви читав дан“, наставио је старац, ја зарађујем неколико новчића, од којих половину дајем сиромасима, а другу користим за оно што ми је неопходно. Док једем или спавам, за мене се моле они којима сам дао милостињу. Видите ли да ја, уз Божију помоћ, испуњавам апостолско правило и молим се непрестано?“

Браћо и сестре, савршавајмо наше послове са Богом. Мисао о Њему, љубав према Њему, надање на Њега, нека проникне и оживи нашу душу, да ништа друго не би смо желели да чинимо, осим оно што Он заповеда и да би смо, на заласку наших дана, слично Спаситељу, рекли: „Ја те прославих на земљи; дјело сврших које си ми дао да извршим“ (Јн. 17: 4).

Амин.

архимандрит Андреј (Конанос) ЖИВОТ НИЈЕ ИГРА

Ми, током читавог овоземаљског живота, стално нешто заборављамо: заборављамо шта хоће Бог од нас, заборављамо да се молимо, заборављамо шта је добро а шта је зло, заборављамо да смо обични људи, и зато у себи потхрањујемо мржњу против ближњих, заборављајући да смо и ми сами – грешни људи као што су то и они, и заборављајући да су они које мрзимо – наша браћа. Нешто пригуши твоју савест, нека копрена падне преко твога ума, и ти више не знаш шта се дешава са тобом. И онда гледаш на храм Божији као на обично архитектонско здање, и не осећаш никакво духовно узбуђење, твој ум не ради и ти не видиш да је храм Божији – место где се открива Бог, да је то место Светога Причешћа, Свете Евхаристије... Твој ум се више не врти на великом броју обртаја у великим егзистенцијалним питањима, у спаситељским догађајима нашега живота.

Ми, у овом животу, пребивамо буквално у духовној парализаности и летаргији, и не схватамо шта се са нама заиста дешава, а када напустимо ово земаљски живот наш ум ће видети све јасно, само што ће тада бити касно. Тамо, у вечном животу, видећеш да све оно чему си се овде подсмевао јесте истина којој није требало да се подсмеваш, да Бог заиста јесте сушта Истина, да вечни живот постоји, да Христос јесте Онај

Који те је заволео бескрајно, иако ти током читавог свог живота ниси прихватио Његову љубав, а тада више то нећеш моћи да учиниш, и када би хтео.

И шта ћемо тада радити?

Наш земаљски живот је, зато, нешто крајње озбиљно! Знаш ли шта значи моћи за само осамдесет–деведесет година стећи вечно рајско блаженство? Како је то величанствено!

Пре неколико година у манастиру Каракалу упокојио се монах Маркел. Он је боловао од рака и једном приликом, док је трпео стравичне болове, јавила му се Пресвета Богородица и рекла му:

„Потрпи још само мало, а после тога ћеш бити поред Мене, обитаваћеш у миру и блаженству!“

Тако стоје ствари! Каква дивна тајна! Човек треба да потрпи мало и живеће вечно близу Бога. Тешко је боловати од рака и подносити страшне болове, и зато болесник јауче од болова. Нико не каже да је то лако, али колико ће болесник трпети бол: неколико месеци, годину, две, три? Веома је тешко трпети бол и пет минута, а камоли дуже време. Међутим, онај који истрпи ће се, у Царству Божијем, вечно радovati и говорити:

„Христe мој, прослављам Те и благодарим Ти!“

„А оних неколико година колико си трпео бол?“, питаће га Христос.

„Госпoде, те године бола ни-